

noget mere snu, end angriberne havde regnet med. Derfor synes jeg, det er meget højt, at hr. Svend Aage Jensby hæver sig, når han siger, at nu er Milosevic svækket.

Det er der faktisk ikke ret mange der ved noget om. Der er ikke ret mange pressefolk, der hverken fra serbisk side eller for så vidt fra den anden side får lov til at komme ind i området og se, hvad det egentlig er, der foregår. Derfor synes jeg nok, at hr. Svend Aage Jensby skulle gemme sine meget flotte militærvurderinger til et senere tidspunkt, og så kan vi se, hvad der rent faktisk sker.

Per Stig Møller (KF):

Verden har alt for længe ladet Serbien med Milosevic i spidsen tyrannisere Balkans lande og befolkninger. Området har de sidste 10 år været præget af blodige kampe på grund af hans storserbiske tilbøjeligheder.

Disse tilbøjeligheder lagde han allerede for dagen, da han i Kosovo i 1987 lovede det serbiske mindretal, at ingen skulle slå på en serber, hvorefter han gav sig til at slå løs på kosovo-albanerne, og i 1989 inddrog han så deres forfatningshjemlede autonomi.

Således startede krigen i Kosovo, og de kommer til at ende i Kosovo. Hans fremfærd i Kosovo fik slovenerne, kroaterne og bosnierne til at forlade Jugoslavien og erklære sig selvstændige, hvilket de så også blev med USA's og Vesteuropas hjælp og aftalen i 1995 i Dayton, som Milosevic først underskrev efter en bombe-kampagne og efter en russisk diplomatisk intervention.

Men netop Dayton betød afslutningen på kosovanernes fredelige kamp for autonomi. De opdagede da, at den ikke førte til noget, og det svækkede deres moderate leder Rugova og skabte forudsætningerne for UCK, den albanske befrielsehær. Denne hærs væbnede kamp førte så til optrapning af serbisk militær og til en skærpelse af undertrykkelsen, som kulminerede med hesteskoplanen til fordrivelse af alle albanere. Denne plan fik de tid til at sætte i værk i ly af de forlængede Rambouilletforhandlinger, som de kun deltog i på skrømt, og den satte de ekstra skub i under NATO's bombardementer.

Med fordrivelsen af albanerne brød de definitivt med den del af Daytonaftalen, der pålagde serberne at respektere menneskerettighederne i Kosovo, og de lod hånt om FN's resolution 1199 fra den 23. september 1998, der gav serberne besked på at indstille fjendtlighederne.

Resolutionen understregede faktisk nødvendigheden af at forhindre den truende humanitære katastrofe, og den fastslog udtrykkeligt, at forværringen af situationen i Kosovo betød en trussel mod freden og sikkerheden i regionen.

Serbien bøjede sig i første omgang for FN og NATO ved i efteråret 1998 at indstille kamp-handlingerne, men de gjorde det jo kun for at genoptage dem i dette forår, hvilket var til at forudse. Serbien havde fået et ultimatum, men Serbien så stort på det. De benyttede tiden til at forberede de definitive udrensninger.

Derfor var NATO nødt til at gribe ind, og NATO skal fortsætte med sin militære kampagne, indtil målet er nået, og målet er et autonomt Kosovo, måske endda et uafhængigt Kosovo, alt afhængig af det videre forløb.

I dette mål indgår selvfølgelig, at alle de fordrevne og flygtede kan vende tilbage til deres hjem, at Serbien trækker alle sine tropper og styrker af forskellig art ud, og at det internationale samfund rykker ind for at sikre Kosovos nye status og de hjemvendtes sikkerhed.

At Vesttyskland så netop nu fremsætter sit eget forslag til en løsning, forekommer ikke særlig fremmede for tilliden til, at NATO vil fortsætte solidarisk, til sejren over barbariet er hjemme, men heldigvis har regeringscheferne og udenrigsministrene jo vedtaget noget andet end det, tyskerne foreslog.

Det burde faktisk, og det siger jeg så til udenrigsministeren og til statsministeren, være muligt for regeringscheferne i EU- og NATO-landene at fremsætte deres forslag over for hinanden, før de fremsætter dem over for pressen. Signalforvirring får blot Milosevic til at fortsætte sin forbryderiske kamp for at genoprette middelalderens Storserbien.

Det er blevet fremført, at NATO bryder med folkeretten, fordi FN's Sikkerhedsråd trods resolution 1199 med dens meget kraftige ordvalg ikke vedtog aktionen. Men det kan altså ikke være sådan, at vi i Europa ikke kan sikre respekten for menneskerettigheder og fred i regionen, fordi det menneskerettighedskrænkende Kina ikke vil lade os gøre det i FN. Der indtræder en civil nødret. Vi kan ikke stå på en bakketop og se mennesker blive dræbt nede i dalen og så nøjes med opgivende at slå ud med armene og sukke over FN. I en sådan situation må vi altså reagere.

Derfor støtter vi Danmarks deltagelse i kampen, og vi takker de soldater, piloter og nødhjælpsarbejdere, der påtager sig opgaven i disse